

Møllersvenden han var Barnets Fa'er!

En venlig Kjærlighedsvisse om, hvordan Møllersvenden blev jaget bort fra den rige Møllers Datter, men for visse Aarsagers Skyld blev kaldt tilbage igjen.

Dg:
Underlige Aftenluste.

Eftertryk forbydes.

Kjøbenhavn.

Jul. Strandbergs Forlag.

Faaes i Boghandelen, Bingsgaardsstræde Nr. 18, Stuen.

Trykt hos Bernh. Wennstrøm.

Mel. Der, hvor Genfersøen krummer sig i Bugt.

Hift, hvor Bejen hen mod Skoven gaar i Bugt,
Ligger der en Mølle langt fra Byen smukt.
Og den smukke Møllerdatter staar derved,
Drømmende saa sødt om Kjærlighed.

Møllersvenden elsker hun, — han er saa kjon,
Rød og stærk og rast, men kun en Husmands søn,
Og han elsker Emma af sit Hjertes Magt,
Nylig har han det til hende sagt.

Men den rige Møller, hendes Fader, staar
Der med Jens, som har en stor og dejlig Gaard.
Vinker hen til Emma, og saa siger han:
Hør min Datter, dette bli'er din Mand.

Han har Gaard og Penge, Heste, Køer og Faar,
Og den Møllersvend til Mand du aldrig naar.
Emma rødmed blø og slog sit Øje ned,
Tænkte paa sin Ven og Kjærlighed.

Snart opdaged Fader Møllersvendens Gang
Til hans Datter, naar den Aftenstund blev lang.
Han i Lunden traf dem, og hans Sind var haardt,
Møllersvenden blev saa jaget bort.

Han nedbøjet Afsted fra sin Emma tog,
Sorgfuld hen til andre Egne ensom drog.
Hen i Aaret skulde Emmas Bryllup saa
Med den rige Gaardmand festlig staa.

Men en Morgen blev stjern Emma i sin Seng,
Dg ved hendes Side laa en nyfødt Dreng.
Bryllupsstadsen blev kassert, — den Sag er klar:
Møllersvenden det var Drengens Fa'er.

Saa blev Møllersvenden atter hentet hjem,
Fatter sa'e: Den Streg i Regningen var slem.
Men har J holdt Bryllup selv, er det dog bedst
At det bli'er stadfæstet af en Præst.

Drib nu Møllen, jeg er gammel og lidt svag,
Jeg har nok for mig indtil min sidste Dag,
Jeg kan lege med den Pokkers Dreng, J har,
Man kan se, en Møller er hans Fa'er.

Hjemvee.

Underlige Aftenluste!
Hvorhen vinke J min Hu?
Svale, milde Blomsterdustel!
Sig, hvorhen J hølge nu?
Gaa J over viden Strand
Dil mit elskte Fødeland?
Vil J der med Eders Bølger
Tolke hvad mit Hjerte dølger?

Hjemme rinder ingen Floder
J en sid og leret Grav;
Livets Kilde, Glædens Møder
Breder sig, det sølblaa Hav;
Slynger sig med venlig Arm
Om sin Datters fulde Barm,
Dg ved Blomsten sig forlyster
Paa Sjølundas unge Bryster.

Stille! stille! Baaden ghynger
Hisset mellem Siv og Krat;
Sødt en Mø ved Cithren synger.
I den lune Sommernat.
Nene Toner! Milde Lyft!
Hvor du strømmer i mit Bryst.
Men hvad savner jeg og græder
Mens hun dog saa yndig kvæder!

Det er ej den danske Tunge,
Det er ej de vante Ord.
Ikke dem, jeg hørte sjunge,
Hvor ved Hytten Træet gror.
Bedre, skjønnere maaste,
At! men det er ikke de.
Bedre tror jeg vist hun kvæder!
Men tilgiver, at jeg græder!

Lidlig misted jeg min Moder,
At det gjorde mig saa ve!
Danmark er min anden Moder,
Skal jeg mer min Moder se?
Livet er saa svagt og kort,
Skjæbnen vinker længer bort,
Skal jeg med den sidste Varme
Trykke mig i hendes Arme?

A. Øhlenschläger.